Nyt fra ASSISI-KREDSEN

November 2023 nr. 113

Johs. Jørgensens hus i Assisi er til salg!

INDHOLD:

Efterårsmøde	*side 3*
Hilsen fra formanden	*side 4*
Indtryk fra efterårsrejsen	*side 5*
Johs. Jørgensens hus	*side 16*
Drømmernes vej	*side 17*
Bestyrelsen	*side 19*
Bladet er kommet i 30 år	*Side 20*

ASSISI-KREDS DATOER

- 25. november 2023: Efterårsmøde i Vejleå Kirke
  Taler: pater Thomas Majcen, bl.a. om at være franciskaner i Danmark
- 24. februar 2024: Årsmøde
  Taler: Brian McGuire:
  Tanker om franciskanerspiritualitet i middelalderen og i dag
- 24. maj - 1. juni 2024
  Assisi-rejse
  Program på
  www.assisi-kredsen.dk/rejse
- Der arbejdes med en weekendtur til Løgumkloster i slutninge af september eller begyndelsen af oktober.

Kun få pladser tilbage til forårsrejsen 2024

Der bliver ingen efterårsrejse i 2024

Har du betalt kontingent for 2023?
Spørg på hjemmesiden
www.assisi-kredsen.dk
Brug knappen <BETALT>

Efterårsmøde
Lørdag d. 25. november

Efterårsmødet afholdes i
Vejleå Kirke, Ishøj Boulevard 1, Ishøj

Vi begynder som sædvanligt med gudstjeneste i kirken kl. 11 og derefter går vi ned i menighedslokalerne for at spise frokost.
Efter frokosten er der foredrag, som i år handler om hvordan det er at komme som franciskaner fra et andet land for at leve som broder og præst i Danmark.
Deltagelse i efterårsmødet koster 150 kr. inkl. frokost og kaffe.
Det er ikke nødvendigt at tilmelde sig.
Der er som sædvanligt muligt at købe bøger, kort m.m. i kredsens bogbod, bl.a. bogen om broder Theodor.

Kirken ligger tæt på Ishøj St. For bilister er der parkering i parkeringskælder ved kirken. Kør ind til rundkørslen ved Bilka og tag første afkørsel. Kør forbi den udendørs parkeringsplads og følg vejen til den er drejet til venstre. Lidt længere fremme er der en grøn port til højre ind til kirkens parkeringskælder. Porten åbner automatisk. Læg i øvrigt mærke til skiltene.

Efterårsmødets foredrag

Vi får besøg af pater Tomaž Maicen OFMconv, som er franciskaner fra Slovenien, som siden 2017 har boet i en lille franciskansk kommunitet på Vesterbro og fungerer som sognepræst ved Sakramentskirken og samtidigt i Nuuk på Grønland.

Han vil fortælle lidt om sig selv og sin baggrund og hvorfor han er blevet framciskaner - og om sin vej til Danmark og om hvordan det er at virke som præst og missionær i et sækulariseret samfund som det danske.

Og han vil også komme ind på den store kærlighed, han har fået til Grønland, hvor han også virker som katolsk sognepræst.

Kære medlemmer!

Tit har vi i sidste nummer af bladet kunnet ønske glædelig jul og godt nytår! Det er for tidligt, selvom man her på den næstsidste dag i oktober var i gang med at stille op til julemarked på Kongens Nytorv! Men selv om den kommercielle jul snart begynder, så lad os vente med at ønske juleglæden, når den rigtige jul kommer, den hvor vi igen skal fejre, at Gud bøjede os ned til vores virkelighed.

Så vi vil ind til videre nøjes med at takke medlemmerne for deltagelse i årets rejser og møder, for jeres engagement.

Men årets sidste blad skal ud nu, så I kan blive mindet om efterårsmødet den 25. november, hvor vi skal høre om, hvordan det er at komme udefra til Danmark med den franciskanske tradition.

Der er jo lagt op til, at næste år bliver det sidste i kredsens historie. Men vi diskuterer stadig spørgsmålet i bestyrelsen, også under hensyn til de spændende muligheder, der viser sig i forbindelse med Johs. Jørgensens hus i Assisi (se mere s. 16)

Fred og alt godt!

Gunnar Bach Pedersen

formand

Assisi-turen

29. september – 7. oktober 2023

Af Ellen Margrethe Gylling

Det var min tredje tur til Assisi med Assisi-Kredsen og jeg glædede mig til turen. Og det blev atter en stor berigende oplevelse, fyldt med ånd og sjæl, god mad og drikke og fornøjeligt og tillidsfuldt samvær med gode rejsefæller.

Da vi stod ud af flyet i Firenze, kom vi ned til dejlig sommervarmt vejr. Og sådan skulle det vise sig at blive resten af ugen. Vejret var mellem 26 og 29 grader varmt.

I Kastrup lufthavn mødtes vi alle 15 rejsende. Lige fra vi blev modtaget i lufthavnen af Susanne og Gunnar, var vi i meget omsorgsfulde og kompetente hænder. Susanne og Gunnar sørgede for, at vi alle blev tjekket rigtigt ind og kom godt igennem sikkerhedskontrollen i lufthavnen.

I det hele taget vil jeg gerne udtrykke en stor og varm TAK til begge rejseledere for deres hjertevarme omsorg og den store viden, som de formidlede til os andre om Umbrien´s og Assisi´s historie og kultur.

Vi blev modtaget på hjertelig vis i klostret hos Alcantarine-søstrene. Man mærker roen og den kærlige ånd, der er i klostret. Og dejligt med den enkle, men velsmagende og veltilberedte mad, vi fik serveret. Og dejlige enkle værelser. Da vi var ankommet forholdsvis tidligt til Assisi, kunne vi efter indkvarteringen på klostret nå et smut op i byen og nyde en drink på det fine gamle torv i Assisi, Piazza del Commune.

Lørdag d. 30.9. fik vi om formiddagen en rundvisning i San Francesco ved broder Theodor. Han viste os franciskanernes ordensdragt, som er en ganske enkel kjortel med et reb om livet – ikke noget bælte. De tre knuder på rebet symboliserer: kyskhed (cølibat), lydighed og fattigdom. Theodor fortalte også, at den franciskanske ydmyghed kommer til udtryk ved: "Vi taler *med* mennesker, ikke *til* mennesker. Vi ser mennesker i øjnene."

Lørdag eftermiddag blev vi vist rundt i Assisi, hvor vi vandrede i Frans´ fodspor. Ifølge en legende blev Frans født i en stald, hvor der nu er indrettet et lille kapel, S. Francesco Piccolino. Over Frans´ formentlige fædrenehjem blev der bygget en kirke i 1615, Chiesa Nuova. Vi så også døbefonten i San Rufino, hvor Frans var blevet døbt. I samme font var også Klara og kejser Frederik den II blevet døbt.

I Santa Chiara, Klara´s gravkirke så vi det originale San Damiano-kors, der talte til Frans.

Historien fortæller således: Lidt syd for Assisi lå der en lille forsømt kirke, San Damiano. Stedets fattigdom har appelleret til Frans, og han søger derhen for at bede under det gamle bemalede kors. Og så oplever han, at den korsfæstede deroppefra taler til ham: "Frans, gå hen og byg min kirke op!" Det skulle blive vendepunktet (årstallet er 1206), og Frans´ reaktion er spontan og naiv: han begynder at reparere San Damiano. Midler skaffer han bl.a. ved at sælge af sin fars varer uden at spørge om lov, og det blev nok dråben, der fik bægeret til at flyde over. Faderen må jo engang have drømt om at se sin søn føre den blomstrende klædehandel videre, og nu tér Frans sig i ét og alt som en vanartet søn, som ingen faderlig tugt hjælper på. Det kommer til et brud, hvor Frans søger tilflugt hos Assisis biskop – og betaler sin far tilbage, hvad han har fået af ham – lige til den sidste trevl, en happening på Assisis bispetorv!

Fra da af er Frans blevet den "lille fattige". Fattigdom, kyskhed, en flammende, og dog munter Kristus-kærlighed, en inderlig følelse for hele naturen, det er blevet hans livsstil.

Søndag d. 1.10. blev indledt med gudstjeneste og prædiken ved Gunnar i søstrenes smukke kirkerum. Derefter havde vi mulighed for at deltage i en af gudstjenesterne i Assisi´s mange kirker. Jeg deltog i gudstjenesten i den anglikanske kirke Sankt Leonard.

Vi sang som første salme Frans´ ”Solsang”, som nu heldigvis også findes i Den Danske Salmebog. Frans skrev Solsangen i 1225 i San Damiano – året, før han døde. Da var han allerede meget syg. Han var næsten blind og havde smerter efter de stigmata han havde fået året forinden, og hvor han sov, var han frygtelig plaget af rotter! Efter en forfærdelig nat, rejste han sig og lovpriste Gud og takkede for sin frelse. Det gjorde han med Solsangen, hvor han priser broder sol og søster måne, og hele skaberværket.

Efter gudstjenesten blev alle i menigheden inviteret til et glas vin i menighedslokalet med tilhørende have, hvor vi nød hinandens selskab og det dejlige sommervejr.

Eftermiddagen bød på udflugten til Santa Maria degli Angeli / Portiuncula. Vi var nogle, der vandrede de godt 5 km i det hede sommervejr. Det er fascinerende at følge denne lange sti, beklædt med teglsten, hvorpå alverdens navne og adresser står indridset. Det er navne på mennesker i alle aldre fra hele verden, der har givet donationer til restaurering af denne pilgrimssti.

Det fortælles om Frans, at han og hans fæller ikke i det lange løb var velkomne i Rivotorto, hvorefter han prøvede at få overladt en anden lille kirke, som kunne være deres. Han spurgte biskoppen og

kannikerne ved S. Rufino – uden held. Til sidst fik han af benediktinerne på Mount Subasio lov til at leje Porziuncola (den lille lod) med kirken San Maria degli Angeli. Prisen var symbolsk: en kurv fisk om året.

Her fik de deres blivende hjemsted.

I dag er stedet domineret af en vældig 5-skibet kirke, påbegyndt i 1569 under pave Pius V og den blev først færdig i løbet af det 17. årh. Jordskælvet i 1832 ødelagde facaden, som blev genopført i nyklassisk stil og den nybarokke pragtfacade blev tilføjet i 1928.

Inden i kirken, lige under den høje kuppel, ligger det gamle Portiuncola-kapel. En ganske enkel lille kirkebygning, måske fra det 4. årh. Dets indre med det uregelmæssige tøndehvælv sværtet af halvandet årtusinds lampesod, beherskes helt af alterbilledet: *Ilario da Viterbos* fresko fra 1393.

Hovedfeltet forestiller Maria bebudelse og er omgivet af en række felter, der gengiver- et par af stedets kæreste minder: legenden om rosenbusken uden torne og Portiuncola-afladens indstiftelse.

Omkring kapellet havde Frans og hans fæller deres ”celler”, nødtørftige hytter. En af dem er bevaret, den, der tjente som hospital. Der døde Frans på den nøgne jord i 1226, mens en flok lærker steg jub-

lende til vejrs udenfor og kirkeklokkerne ringede af sig selv i Assisi. (Cellen ligger lidt til højre op imod koret).

Mandag d. 2. 10. bød på en dejlig heldagstur til Perugia med bus og tog. Vejret var atter varmt og solrigt. Godt 30 grader varmt. Vi så katedralen San Lorenzo med den gravide Jomfru Maria, den fantastiske vandfontæne med springvand på torvet. Efter at have nydt en god frokost på restaurant Il Bacio´s hyggelige fortorvscafe´ valgte nogle at gå på kunstmuseet og nogle af os andre valgte at spadsere ud og se den gamle rundkirke, ærkeenglen Michaels Kirke fra det 5.årh.

Dagen sluttede for mit vedkommende med en vidunderlig koncert i San Franscesco-basilikaen "San Francesco è vivo" med musik af Schubert og Mozart. Opført af basilikaens eget orkester og kor og fire solister. En meget smuk og åndeligt berigende koncert.

Tirsdag d. 3.10. var atter en meget varm dag med 29 grader. Om formiddagen besøgte vi San Damiano (Klaras kloster).

Klara var født ind i aristokratiet. Hendes mor var meget troende og hun havde været på pilgrimsrejse til Jerusalem. Moderen havde empati for de fattige. Klara var sikkert en underlig lille pige. Indenunder

bar hun krads uldtøj – og udenpå silketøj. Som kvinde født ind i aristokratiet havde man to fremtidsmuligheder; enten kunne man gifte sig godt eller gå i kloster. Men Klara ville ikke gå i klostret, fordi der flød med penge!

Disse penge kom bl.a. fra medgifter, som kvinderne skænkede til klostret, når de indgik i ordenen.

Klara ønskede at vie sit liv til fattigdommen. Hun brød op fra det velkendte, borgerlige liv og aflagde nonneløfte i 1212 og markerede sin overgang til den nye livsstil ved at lade sit blonde hår afklippe af Frans selv i Portiuncula. Klara skrev selv sine ordensregler og lavede en ny ordning. Men paven ville ikke på det tidspunkt tillade en ny ordning.

Nu var det sådan på den tid, at fattige kvinder ikke kunne blive fuldgyldige ordenssøstre, fordi de ikke havde nogen penge eller medgift, som de kunne bringe

med ind i de traditionelle klostre. Så Klara udfærdigede nogle ordensregler, hvor de (kvinderne) ikke skulle have nogen penge med ind i klostret. Franciskanerne indrettede med tiden et kloster til hende og de søstre, der fulgte hende ved San Damiano.

Klarisserne dyrkede oliven og levede af at sy. Klara havde jo lært at brodere; men hun ville spinde tråden, for det gjorde de fattige.

Den mandlige orden var udadvendt; hvorimod den kvindelige orden måtte være indadvendt, hengiven til bøn og meditation indenfor klosterets beskyttende mure. De kommende urolige tider gjorde det nødvendigt for dem at flytte indenfor Assisis mure, og klostret er nu overtaget af den mandlige orden.

Selve kirken indeholder først og fremmest en kopi af S.Damiano-korset. Originalen fulgte med til Assisi. Det er gribende at opleve klostrets forskellige rum, der for en del står fuldstændig, som da klosteret blev bygget, mærket af århundreders slid. Bl.a. spisesalen hvor et indlagt kors i den primitive, slidte bordplade og hvide blomster markerer Klaras plads. Og sovesalen, hvor et kors på væggen og en buket hvide blomster angiver pladsen, hvor Klara havde sin halmmåtte, og hvor hun døde 1253. Klara er helgen for fjernsynet og telekommunikation.

Samme eftermiddag var vi på byvandring i Assisi, hvor vi så Santa Maria Maggiore, San Pietro og drak kaffe og fik de bedste kager i Assisi hos bageren på Via Fontebella.

Det var bemærkelsesværdigt at se Carlo Acutis (1991-2006) afsjælede legeme udstillet bag glas i den gamle Santa Maria Maggiore. Carlo Acutis blev kun 15 år. Carlo Acutis var en engelsk-født italiensk katolsk teenager, som var webdesigner. Han var kendt for at indsamle og dokumentere kristne mirakler fra hele verden og katalogisere disse på en hjemmeside,

som han kreerede, før han døde som ganske ung af leukæmi.

Lisbeth Rütz skriver i Vatikanstaten:

"Monsignor Domenico Sorrentino, biskoppen af Assisi, sagde, at den unge mand fra generation Y og den hellige Frans er måder, man kan møde Jesus på. - Femten år gammel med et liv fuldt af aktiviteter, en moden tro, en grænseløs kærlighed til Jesus. I den salige Carlo Acutis genfinder man den tids hæsblæsende livsstil, men med et perspektiv ud til evigheden og ikke til verdens ting. Måske ligger hans tiltrækningskraft netop i dette, og der ligger de svar, som mange unge finder i ham. Det fortæller den interesse, som de viser og valfarten til hans grav, der findes i Santuario della Spogliazione i Assisi".

Carlo Acutis blev saligkåret i Assisi d. 10. oktober 2020, 14 år efter hans død.

Aftenen bød på en dejlig velsmagende middag på restaurant La Rocca og på hjemturen til klosteret oplevede vi trommer, musik, dans og festivitas på det smukke gamle torv, Piazza del Commune. Nu begyndte festlighederne forud for Sct. Franciscus dag. Frans døde om aftenen d. 3 oktober 1226.

Onsdag d. 4.10. var Frans´ dag med festligheder, et stort optog fra Piazza del Commune ned til Basilica di San Francesco. Frans er skytshelgen for Italien, ligesom han er helgen for økologi.

Italiens regioner skiftes til for et år ad gangen at give olie til den lampe, der altid lyser ved Frans´grav. I år var det Valle d´Aosta, der gav olien.

Det var betagende at opleve processionen med alle aldre, børn, unge, voksne, ældre – skolebørn, byernes honoratiores. Solen skinnede atter fra en skyfri himmel. Og vi var med i denne folkefest!

Om eftermiddagen deltog vi i vesperen i San Francesco underkirken, hvorefter processionen fortsatte fra underkirken til overkirken for så at kulminere ca. kl.16.45 med velsignelse af hele Italien og uddeling af olivengrene til os alle sammen.

Det var stort atter at få lov til at være med i denne folkefest, - så meget ånd og samhørighed.

Festdagen blev afsluttet med en hyggelig stund på Piazza del Commune, byens gamle torv, hvor vi nød en cappucino og en grappa sent på aftenen i den lune sommeraften.

Torsdag d. 5.10. bød på et stort italiensk marked i Assisi, hvor man kunne købe alt muligt. Eftermiddagen gik med en eftermiddagsudflugt i minibusser først til Spello, hvor vi fik en guidet tur på engelsk i en romersk villa med mosaikker. Den unge guide fortalte indlevende om det liv, der engang havde været i det store hus, fyldt med rigdom og pragt.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på det kultur- og religionsmøde, det har været, da apostlene drog til det romerske rige for at forkynde den lidende og opstandne Jesus Kristus. Forkynde evangeliet ind i den daværende romerske kultur, hvor magt og styrke var idealet og formålet med livet. Så meget anderledes end det, som kristen tro forkynder og som bl.a. Frans og Klara også med deres liv bar vidnesbyrd om.

Udflugten fortsatte over bjerget Monte Subasio med besøg i Eremo delle Carceri. Naturen har altid betydet meget for franciskanerne. Selvom ordenen opstod i byens miljø blandt borgere, håndværkere og handelsfolk, trak Frans og hans ordensbrødre sig ofte tilbage ud i naturen og var i stilhed. Et sådant sted fandt de i Eremo delle Carceri i en kløft op ad Monte Subasio. En vild uberørthed præger stedet, der tillige er fuldt af naturlige grotter, hvor man kunne opholde sig. Under de gamle stenege her har Frans holdt sin "fuglepræ-diken". Omkring det lille kapel, som var der allerede dengang, ligger nu et lille primitivt kloster klinet op ad bjergvæggen, stadig brugt som retrætested.

Torsdag aften havde vi festaften med søstrene. En munter og livlig aften med leg, sang, dans, taler og andagt.

Fredag d. 6.10. gik turen til stigmaternes bjerg La Verna. Vi gjorde holdt i San Sepolcro, hvor vi bl.a. så det meget berømte Opstandelsesmaleri af Piero della Francesca (italiensk maler i den italienske ungrenæssance. Død 12.10. 1492).

Efter en god frokost med en uforglemmelig hjemmelavet pasta i svampesauce (uhm..) på restaurant La Melosa besøgte vi La Verna, hvor vi deltog i den daglige procession med de franciskanske brødre for at fejre Frans´ stigmata.

Det var her på dette bjerg, at Frans i 1224 – altså to år før han døde – under en dyb og hengiven refleksion over Jesu korsfæstelse, fik et syn af den korsfæstede, og fra hans sårmærker kom ligesom stråler, der gav Frans sine stigmata – sårmærker.

På bjerget findes i dag et stort franciskaner-kloster, som rummer tre kirker, der alle er udsmykket med smukke kunstværker i keramik af den florentinske kunstnerfamilie della Robbia (o. 1500).

Naturen på La Verna er meget dramatisk med de forrevne klipper med skræmmende afgrunde. I bunden af en kløft ligger en grotte, der kaldes Frans´ seng, hans hjem på La Verna.

Lørdag d. 7.10. var hjemrejsedagen. På vejen til Bologna lufthavn besøgte vi Faenza, hvor vi spiste frokost og nogle i gruppen besøgte et stort keramikmuseum.

På denne hjemtur hørte vi de dybt tragiske nyheder om Hamas´ terrorangreb mod Israel.

Mere end nogensinde før er der brug for, at vi alle på denne klode re-orienterer os

mod den fred, som *kun* Jesus Kristus kan give os. Den fred, som også Frans og Klara pegede hen på med deres liv.

Må vi alle være *redskaber* for Herrens fred.

TAK til Gunnar og Susanne for en veltilrettelagt, oplysende, åndeligt berigende og fornøjelig tur! TAK til alle rejsefællerne for godt og muntert samvær.

Fred og alt godt!

Ellen Margrethe Gylling

Johannes Jørgensens hus i Assisi

Johs. Jørgensen boede i Assisi fra 1919 til 1953 bortset fra en periode under krigen. På mange Assisi-rejser er vi gået forbi huset og har fortalt historien om Johs. Jørgensen, hans liv og hvordan han har skrevet biografien om Frans og Pilgrimsbogen om de franciskanske steder. Disse bøger har været med til at udbrede kendskabet til og interessen for Frans i Danmark og har været et værktøj for Assisi-Kredsens formidling af historien om Frans.

Johs. Jørgensen boede til leje i huset og efter hans tilbagevending til Svendborg blev det beboet af andre, de sidste mange år af Piero Mirti og hans familie, som er omtalt i artiklen på de følgende sider. Nu står huset tomt og arvingerne har sat det til salg. Piero Mirtis søn, Paolo Mirti har foreslået Johs. Jørgensen Selskabet at huset skulle på danske hænder og anvendes til et mødested for danske og italienske forfattere og kunstnere, samtidig med at der i stuetagen kunne indrettes et lille museum for de store forfattere af Frans-biografier, som er omtalt i Mirtis artikel på de følgende sider.

Også Assisi-Kredsen er blevet interesserede i dette projekt. For skal huset være et sådant kulturelt mødested, så vil de være oplagt at tænke også det økumeniske møde med - et møde også om inspirationen fra Frans. Ja, det vil være underligt, hvis netop dette ikke inddrages, i betragtning af at Johs. Jørgensen og de andre jo netop er kendte gennem deres formidling af Frans gennem deres bøger. Paul Sabatier var stifteren af Selskabet for Franciskanske Studier, og både Johs. Jørgensen og Arnaldo Fortini har været formand i selskabet.

Under efterårsrejsen besøgte de tre deltagende bestyrelsesmedlemmer huset. Det rummer to store lejligheder, så der vil kunne indrettes en række værelser til ophold.

Det er et spændende projekt, og Assisi-Kredsens bestyrelse har bevilget 10.000 kr til at arbejde videre med projektet sammen med Johs. Jørgensen Selskabet. Men for 10.000 kan der ikke købes hus i Assisi, så om projektet er gennemførligt afhænger bl.a. om der er fonde, der er kan se potentialet i disse planer og er villige til at skyde penge i det.

I øjeblikket er alt i en indledende fase, og om det nogensinde blive realiseret er usikkert. Men tilsyneladende er sælgeren positiv, og har selv tanker om husets brug.

Så vi får se!

Gunnar Bach Pedersen

Paolo Mirto:
Drømmernes vej

Fra Sabatier til Fortini:
En historisk litterær rejse under Rocca Maggiore.

I en kulturel turisme, der altid søger nye veje og inspiration, finder vi det interessant at foreslå en rute, der lader folk opdage historierne om og ordene fra fire centrale figurer i Assisis kultur i det 20. århundrede ved at gå i de steder, hvor de levede. Vi taler om en rute, der starter lige under Rocca, fra pladsen foran San Lorenzos broderskab og fører til Villa Fortini. De centrale personer, historiske digtere og forfattere, er den franske Paul Sabatier, den danske Johannes Jørgensen og de to fra Assisi: Piero Mirti og Arnaldo Fortini. Det er netop på denne smalle vej blandt oliventræerne over Santa Rosa-kirken, hvor det første stykke for nylig er blevet opkaldt efter Paul Sabatier, at disse fascinerende personer har boet i forskellige tidsperioder.

En poetisk rejse, der begynder med mødet med den franske calvinistiske pastor Paul Sabatier (1858-1928), der i 1894 udgav bogen "Frans af Assisis liv" og som anses som faderen til moderne franciskansk historieskrivning. Han var også grundlæggeren af det Internationale Selskab for Franciskanske Studier og bidrog til at udbrede interessen for Frans' skikkelse i den internationale kultur og gøre originaliteten af hans budskab værdsat ved at løsne det fra de strenge rammer, som det kirkelige hierarki i århundreder havde fastlagt.

Derefter fortsætter ruten til det hus, hvor den danske digter Johannes Jørgensen boede fra 1919 til 1953, på nummer 8 i den gade, der er opkaldt efter ham. Kort efter sin ankomst blev Jørgensen kendt som "Signor Giovanni" blandt kvarterets beboere takket være sin åbne og smilende fremtræden. Han blev fascineret af Frans' skikkelse og skrev en biografi, "Den helllige Frans af Assisi", som fortsat oversættes til mange sprog. Inden han forlod Assisi for at vende tilbage til sin by Svendborg, arrangerede kommunen en stor ceremoni for ham i Sala della Conciliazione . På den dag forlod Giovanni Jørgensen sit hjem iført et tøj fuld af udmærkelser. Han gik fulgt af hustruen Helena og en af sine sønner langsomt ned ad vejen, som han så mange gange havde gået, forbi Piazza delle Rose. Mænd og kvinder hilste ham fra døre og vinduer

som et bysbarn, der var på vej på en lang rejse til et fjernt land. En kvinde ønskede endda at få sin søn velsignet.

Villa Fortini, lige ved enden af Via Jørgensen, fortæller den fascinerende historie om Arnaldo - historiker, forfatter, musiker, politiker. Arnaldo Fortini (1889-1970) var en af de største formidlere af Assisi og Frans, og det lykkedes for ham at at introducere byen og helgenen for mange lande i verden, især under fejringen af 700-års jubilæet for helgenkåringen, takket være sit engagement og overbevisende stil. Han var også dybt forbundet til det kvarter, han boede i. I den sidste periode af sit liv sad han ofte på muren i Via Santa Rosa sammen med kvinder, der broderede, og børn, der legede i gyden, som en "gadens konge" klar til at modtage de kærlige ord fra forbipasserende.

I det samme hus som Joergensen boede også Piero Mirti (1930-1996) fra 1969. Han var forfatter og digter og elskede Assisi som en hengiven søn. I "La Gabbia D'Oro" beskriver han en sommernat i byens gyder med en stadig frisk stilhed. "Vi passerede Piazza Santa Maria delle Rose, et af de mange natlige samlingssteder for omstrejfende katte i vores by. Min ven ændrede fontænens melodi ved at få den til at dryppe mindre. En stråle fra månen steg op mellem olivenlundene og ramte mørket under den barbariske bue. Vi stoppede for at lytte til en af de bemærkelsesværdige cikader, som Jørgensen sagde, man kunne høre i Assisis stilhed, selv om natten; så var der en hane, som galede narret af lyset, for at melde et daggry, som endnu ikke var var på vej bag bjergene."

BESTYRELSEN

Gunnar Bach Pedersen, formand
Bjerggården 20, 4.tv., 2635 Ishøj
tlf 23 60 82 70
gbp@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3,1.th, 2100 Kbh Ø
tlf 20 28 25 03
plum@assisi-kredsen.dk

Mette Holm, kasserer
Bakkeglimt 11, 7100 Vejle
tlf 51 27 28 07
mette-holm@mail.dk
Bankkonto:
reg. nr. 5361 konto nr. 0262776

Susanne Gram Larsen
Mathilde Parken 5, st.th., 3400 Hillerød
tlf. 20 64 00 46
sglarsen@mail.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf. 36 41 33 96 ditrung@privat.dk

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 28 71 94 15
johanaapetersen@gmail.com

Ellen Gylling
J.C. Christensensgade 3, 1.th.
2300 Kbh S
tlf. 24 23 84 90
ellenmargrethegylling@gmail.com

Hans Jensen
Stævnen 103, 3070 Snekkersten
tlf. 25 72 41 41
hansjensen731@gmail.com

NYT FRA ASSISI-KREDSEN
redigeres af
Marianne Plum (ansv.) og Gunnar Bach Pedersen

Assisi-Kredsen på Internet: www.assisi-kredsen.dk
Søg på Facebook efter: Assisi-Kredsen

Assisi-Kredsen
Marianne Plum
Teglværksgade 3,1.th.
DK-2100 København Ø

Returneres ved varig adresseændring

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798

November 1993 udkom første nummer af Nyt fra Assisi-Kredsen. Det er 30 år siden.